

[Nyhæe Andersen.]

ministeren udtryk for, at nu skulle der vises den yderste tilbageholdenhed navnlig over for de højtlønnede. Disse ord står at læse i socialdemokratiets spareplan under punkt 39, og i PØ-udvalget erklærede ministeren, at det var et mål, han ville forfølge. Det blev også sagt offentligt, at det ville blive forfulgt om nødvendigt ved lock-out og ved en lovgivning uden forlig, og i udvalget gav alle 5 partier på ministerens opfordring opbakning af denne politik. VKR--partierne gav udtrykkelig tilslutning i den fælles mindretalsudtalelse, som vi fremsatte efter spareforhandlingerne.

Og hvad blev så resultatet af disse forhandlinger? Det blev gennemsnitlige lønstigninger over 2 år på 12 pct., og hvis vi lægger 5 dyrtidsportioner til, får vi 26 pct. stigninger over 2 år og med en sjette portion noget i retning af 29 pct. Der er højtlønnede offentligt ansatte, som om 2 år vil tjene over 30.000 kr. mere end indtil nu.

Jeg vil gerne spørge økonomi- og budgetministeren, om han selv føler sig tilfreds med det resultat. Om han selv finder, at det er udtryk for yderste tilbageholdenhed. Hvad brug har ministeren egentlig gjort af den opbakning, han fik fra alle 5 partier i folketinget forud for forhandlingerne om dette forlig? Hvorfor faldt ministeren så brat ned, når han dog virkelig havde brølet som en løve og uden tvivl forskrækket mange af dem, som han skulle forhandle med?

Det er klart, at dette forlig har sprængt finanslovens løn og prisreserve. Den blev ellers sat op i marts med 450 mill. kr. til 3,6 milliarder kr. af hensyn til, at man nu ventede 2 dyrtidsportioner til september, men i dag har vi fået at vide i PØ-udvalget, at reserven yderligere nu bør forhøjes til 4.750 mill. kr., altså med ikke mindre end 1.150 mill. kr. sammenlignet med for 10 uger siden. Det tør dog vist siges at være rekord i fejlskøn på et par måneder. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor stor en del af denne enorme stigning i reserven der direkte skyldes det indgåede forlig med de offentligt ansatte.

Det fremgår i øvrigt også af det notat, jeg her henviser til, at provenuet af både kildeskat og moms har været underbudgetteret, så man nu sætter indtægterne op med 1.225 mill. kr. under hensyn til, at inflationen

løber stærkere, og på den måde bliver kasseoverskuddet nogenlunde uændret. Men hvis nogen skulle trøste sig med — jeg er sikker på, ministeren gør det ikke — at så har lønforliget altså ikke bidraget til inflationen, kasseoverskuddet er bjerget i land trods det, ja, så er sandheden jo, at de højere indkomster naturligvis i nogen grad, trods skatterne, trods opsparing af en del af dyrtidsportionerne, udløses i et større forbrug, og at finanspolitikken derfor naturligvis skulle have været strammet med adskillige hundrede millioner kr. for blot at neutralisere den forbrugsstigning, der her er kommet.

Det er også et spørgsmål, hvad virkningerne vil være for kommunernes finanser. De får jo ikke automatisk så mange af pengene hjem igen i form af højere skat, som staten får.

For mig er der ingen tvivl om, at en finanspolitik, der var for svag, da den blev vedtaget for halvtredje måned siden, nu er blevet helt utilstrækkelig i forhold til den udvikling, vi har haft i mellemtiden.

Regeringen samler imidlertid nu tilsyneladende tanker om finanspolitikken for næste år. Statsministeren har bebudet, at regeringen vil indkalde oppositionens partier til en forhandling i slutningen af august for at drøfte indholdet af det finanslovforslag, der skal fremsættes i november.

Det er jo en lidt usædvanlig fremgangsmåde, at regeringen på denne måde inddrager folketingets partier i drøftelserne på et område, der plejer at være regeringens ansvar. Men vi er da fra venstres side rede til at efterkomme en sådan indbydelse. Jeg tror imidlertid, at man på forhånd skal gøre sig visse tanker om, hvad det egentlig er, vi med rimelighed kan tale om ved den lejlighed. Det er jo sådan, at hvad de rammebelagte udgifter angår, har regeringen det selv i sin magt at fastsætte disse udgifters niveau, og det kan vel ikke være særlig rimeligt, at oppositionen på forhånd skal inddrages i beslutninger af rent administrativ karakter vedrørende besparelser i det ene og det andet ministerium.

Anderledes kan det være med hensyn til de lovbestede udgifter, og det er jo det meste af budgettet. Hvis det er regeringens hensigt at gennemføre besparelser her, der skal virke allerede fra begyndelsen af næste finansår, 1. april næste år, er det vigtigt, at